

Arrest

nr. 197 744 van 11 januari 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. CALAMARO
Sint-Michielslaan 11
1040 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Togolese nationaliteit te zijn, op 18 mei 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 mei 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 oktober 2017.

Gelet op de beschikking van 16 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat F. CALAMARO verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 mei 2017 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 mei 2017 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor de duur van drie jaar.

De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel. Ze meent tevens dat er sprake is van een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

De Raad stelt vooreerst vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gesteld dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. Er wordt in dit verband aangegeven dat betrokkene geen gevolg heeft gegeven aan meerdere bevelen om het land te verlaten, waarvan het laatste werd kennis gegeven op 13/11/2015 en dat deze verwijdering dus niet werd uitgevoerd, hetgeen de verzoekende partij niet betwist. Vervolgens wordt aangegeven dat betrokkene asiel aanvraag in België, gezinshereniging indienende met verschillende Belgische partners en zich ook wou laten regulariseren volgens artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De gemachtigde oordeelt dat hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, de verzoekende partij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en stelt dat gelet op al deze elementen en de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, en inreisverbod van drie jaar proportioneel is in het belang van de immigratiecontrole. Er wordt verder gesteld dat uit onderzoek van het dossier namelijk blijkt dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar. In de bestreden beslissing wordt er vervolgens op gewezen dat betrokkene zich ook schuldig maakt aan zwartwerk en dat hij is betrapt terwijl hij zonder een arbeidsvergunning aan het werk was. De gemachtigde oordeelt dat dit een inbreuk is op de sociale wetgeving, wijst hierbij op het proces-verbaal met nummer BR.55.LL.048293/2017 en stelt dat dit nog een reden is waarom de verzoekende partij een inreisverbod van drie jaar krijgt opgelegd. De gemachtigde geeft verder aan dat betrokkene op 10/12/2015 een dossier wettelijke samenwoning opende met een Belgische onderdane bij de gemeente Ukkel, N(...) O(...). Er wordt in dit verband aangegeven dat de burgerlijke stand van Ukkel op 23/03/2016 weigerde deze wettelijke samenwoning te registreren en dat er een vermoeden bestond dat het zou gaan om een schijnsamenwoning enkel afgesloten om betrokkene aan een verblijfsrecht te helpen. De gemachtigde stelt dat bovendien de intentie tot samenwonen geen automatisch recht op verblijf geeft en dat indien betrokkene nog een relatie heeft met deze vrouw, zij hem steeds achterna kan reizen naar het land van herkomst. Er wordt gesteld dat betrokkene eenmaal in het land van herkomst de nodige procedures kan opstarten om op legale manier terug naar België te komen en dat de partners ondertussen contact kunnen houden via de moderne communicatiemiddelen. In de bestreden beslissing wordt tenslotte herhaald dat de verzoekende partij een inreisverbod van drie jaar krijgt opgelegd en ze steeds een opheffing van dit inreisverbod kan vragen om haar partner in België te komen bezoeken. De gemachtigde concludeert dat er geen sprake is van een schending. Gelet op bovenstaande concrete motieven, die de verzoekende partij geenszins betwist, kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat nergens in de bestreden beslissing blijkt waarom haar op quasi automatische wijze een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd en niet wordt gekozen voor een mindere termijn van 1 jaar.

De verzoekende partij kan ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het in de bestreden beslissing niet duidelijk is of rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan haar dossier nu in de bestreden beslissing onder meer uitdrukkelijk wordt gewezen op het gegeven dat betrokkene asiel aanvraag in België, gezinshereniging indiende met verschillende Belgische partners en zich ook wou laten regulariseren volgens artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Daarnaast wordt ook gewezen op het zwartwerk en de Belgische partner zodoende dat de verzoekende partij niet dienstig kan voorhouden dat geen rekening zou zijn gehouden met haar specifieke omstandigheden. Zij toont overigens niet aan met welke andere specifieke omstandigheden dan wel geen rekening zou zijn gehouden.

Waar zij stelt dat geen rekening wordt gehouden “met specifieke elementen in haar dossier zoals deze uit het administratief dossier blijken” en dat geen rekening houden met deze elementen een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM uitmaakt, wijst de Raad op het volgende.

Met betrekking tot artikel 8 van het EVRM dient nogmaals benadrukt te worden dat in de bestreden beslissing omstandig wordt gemotiveerd aangaande de Belgische partner, doch de verzoekende partij gaat niet in op deze concrete motieven zodoende dat zij er geen afbreuk aan kan doen en geenszins de onredelijkheid van deze motieven aantoon. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij moet aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Ze moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin. De verzoekende partij stelt dat er geen rekening werd gehouden “met specifieke elementen in haar dossier zoals deze uit het administratief dossier blijken” doch laat na aan te duiden op welke specifieke elementen zij doelt. De verzoekende partij brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in haar hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM is. Bovendien wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk vermeld dat de verzoekende partij asiel aanvraag in België zodoende dat met dit element wel degelijk rekening is gehouden. Daarenboven blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat bij arrest met nummer 34 559 van 24 november 2009 de Raad aan de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde toe te kennen. Gelet op de toetsingscriteria van de subsidiaire beschermingsstatus, werd door de Raad aldus reeds vastgesteld dat de verzoekende partij in haar herkomstland geen vrees voor een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM heeft aangetoond. Er blijkt niet dat de verzoekende partij nieuwe, concrete gegevens aanbrengt die niet reeds voorlagen in het kader van de asielprocedure bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en bij de Raad, en die een andere beoordeling rechtvaardigen. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar de verzoekende partij verder betoogt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet maar in de mogelijkheid voorziet om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting om dit effectief te doen, wijst de Raad erop dat in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt te willen voorhouden, artikel 74/11 in casu niet in een loutere mogelijkheid tot het afleveren van een inreisverbod voorziet. Voormeld artikel bepaalt immers het volgende: “De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen: 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”. Deze wettelijke bepaling maakt geen melding van het woord “kan”, maar stelt uitdrukkelijk “gaat gepaard”, hetgeen geen keuzemogelijkheid inhoudt. Zulks blijkt ook uitdrukkelijk uit de voorbereidende werkzaamheden “De beslissing tot verwijdering moet gepaard gaan met een inreisverbod als er geen termijn om het grondgebied te verlaten is toegekend, of indien de onderdaan van een derde land het grondgebied niet binnen de opgelegde termijn verlaten heeft (...)” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/001, p.7).

In zoverre de verzoekende partij verwijst naar arrest nr. 92 111 van de Raad van 27 november 2012, kan het volstaan op te merken dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben en zij bovendien nalaat aan te geven op welke manier deze een situatie betreft die vergelijkbaar is met de hare. Zoals hoger aangegeven, blijkt immers dat in casu wel degelijk rekening is gehouden met de specifieke omstandigheden.

De Raad benadrukt dat de verzoekende partij geenszins concreet ingaat op bovenvermelde vaststellingen zodat ze er geen afbreuk aan kan doen. De verzoekende partij maakt met haar betoog aldus niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing niet of niet afdoende de juridische en feitelijke overwegingen zouden zijn opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen, noch dat de

gemachtigde kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld, noch dat hij van de verkeerdelijke feitelijke gegevens zou zijn uitgegaan.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, wordt een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel lijkt ongegrond."

3.2 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.3 Op 25 oktober 2017 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 19 december 2017, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 9 oktober 2017 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *"De verzoekende partij volhardt in het verzoekschrift. De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking."*

3.4 De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat de verzoekende partij door louter te volharden in haar verzoekschrift geen elementen aanbrengt die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan wat reeds in de beschikking van 9 oktober 2017 werd aangegeven.

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de in bovenvermelde beschikking van 9 oktober 2017 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat het enig middel ongegrond is.

3.5 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU